

[Aksel Larsen.]

stol, idet statsministeren og finansministeren beder venstre og konservative om dog at give besked. Vil I dog ikke være så venlige at sige os, om I vil være tilfredse med det, vi foreslår? Vil I ellers have noget andet, og hvad skal så det være? Vil I, at vi skal afskaffe børnetilskuddet, vil I så ikke være så elskværdige at sige det? Eller hvis I vil have det beregnet på anden måde, så fortæll os det dog! Har I nogle nedskæringer på statsbudgettet, så kom dog frem med det! Vi beder om at få besked.

Jeg kan ikke mindes fra min tid her i folketinget, at nogen regering så ydmygt og bønfyldende har henvendt sig til den officielle opposition og spurgt: Vil I ikke være så flinke at fortælle os, hvad vi skal gøre, så skal vi nok gøre det for jer. Det bekræfter efter min mening, hvad jeg var inde på i min første tale, at regeringen er politisk syg efter at komme i realitetsforhandlinger med de to partier, der i den daglige agitation overfor arbejderne kaldes den hvidlevrede reaktion, og at den er syg efter at få lov at blive siddende, om så blot ved at gennemføre venstres og de konservatives politik. Derfor forekommer det mig, at de bemærkninger, jeg har fremsat om dette i min første tale, var fuldkommen berettigede. Det forekommer mig, at regeringen virkelig af al magt bestræber sig for at få et forlig med de ærede medlemmer hr. Ole Bjørn Krafts og hr. Erik Eriksens partier, og så må man tillade mig at være af den mening, at sådan burde et parti, der har sine tilhængere i arbejderklassen og har fået sine stemmer væsentlig fra arbejderne, ikke optræde.

Måske er kommunisterne ene om at mene dette i dag; men der var i hvert fald en gang, da der var andre, der mente noget lignende, og det er jeg i stand til at dokumentere, hvis jeg kan få den højtærede formands tilladelse til at citere et par vers af et lille digt, der engang blev skrevet af en af arbejderbevægelsens håbefulde rimsmede — et digt, som hedder „Storskryderen“.

Deri forekommer bl. a. følgende vers:

„Han er ungdommens mand med sin fuldeste kraft.

Han er glad for det nye, der gærer.

Intet ungt har et varmere venskab vel haft,

hør de ord, hvormed han det bærer:

„Gå den vej, der er lige — det lumpne forlig

skal I aldrig ta på Jeres kappe:

I, de unge, skal hade al uret og svig. —

I skal nyskabe, ikke blot lappe!“

Og ved valgdagens fest er hans klangfulde røst

som den lur, der det nye forkynder:

„Se, hvor solen står op, kammerater i øst,

nu skal hævnnes for fortidens synder.

Ingen magt kan os standse på vejen, vi går,

ingen svig og bedrag kan os hemme,

vi vil skabe bag fanen en arbejdets vår, vi skal vide hver modstand at tæmmel!“

Han er valgt. Han blir stor og får magt som en gud,

er på hat med de glade og mætte.

Han tar gerne forlig, som så straks på hans bud

må forstås som det eneste rette.

Og i skarnspandens mugne og stinkende gem

kan du se hans citater på bunden.

De var kønne, da valgdagens brus bar ham frem,

men nu — — de er tomme i grunden.“

Jeg tror, statsministeren kender det digt — han har selv skrevet det. (Bifald fra tilhørerpladserne).

Formanden: Tilhørerne må forholde sig roligt.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Jeg forstår godt, at her i salen må tilhørerne forholde sig roligt; men når ens